

Sygn. akt I CSK 79/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko M. S.A. w W.

o ustalenie i zapłatę, ewentualnie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. oddalającego powództwo o ustalenie i zapłatę, ewentualnie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną powód uzasadniając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga, wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie albo wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Rozbieżność ta nie może być jednak utożsamiana – jak uzasadnia ją skarżący – z odmiennym sposobem interpretacji przepisów przez sąd pierwszej i drugiej instancji w związku z orzekaniem w tej samej sprawie (post. SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPiUS 2003, nr 15, poz.1).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie zagadnienie prawne powinno poza sformułowaniem tego zagadnienia wskazywać wątpliwości związane z rozumieniem bądź stosowaniem przepisów prawnych niezbędnych do

rozstrzygnięcia sprawy. Brak takiej argumentacji w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej nie pozwala przypisać wskazanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu takiej kwalifikacji.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi do rozpoznania, na tle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.